

A kép témája a kép maga – interjú Bernáth Dániellel

*The theme of the picture is the picture itself
– interview with Dániel Bernáth*

Az interjút készítette: Etentuk Inemesit

Bernáth Dániel: Magánygyűjtemény (alkalmi installáció) piros, 2012

Az Essl díjas Bernáth Dániellel *Optional Obligatory*/Kötelezően választható című kiállítása után beszélgettünk. Az Ural Vision Galleryben az utóbbi másfél évben született munkái voltak láthatóak. Bernáth műveiben folyamatosan a vizualitás természetét vizsgálja. Kísérletező kedve és önreflektív szemléletmódja frissességet hoz a hazai kortárs képzőművészeti szcénába.

Gyakran hangzik el veled kapcsolatban, hogy “absztrakt fenegyerek” vagy, hogy körülleg valamiféle “punkos pimaszság”. Nekem mégis úgy tűnik, hogy megfontolt és a pályáját tudatosan építő művésszel van dolgunk. Április elsején hatalmas érdeklődés fogadta első önálló kiállításodat az Ural Vision Galériában. Milyen érzésekkel zártad a megnyitó napját?

Összességében jónak éreztem. Bár az ilyen alkalmakkor mindig kicsit kellemetlenül érzem magam, mert mindenkivel szeretnék beszélni, de pont emiatt senkivel sem tudok igazán. Örültem Fenyvesi Áron beszédének, hogy sokan eljöttek, és hogy mindenki kedves volt. Persze kicsit később, valamennyi rálátás után már vegyes érzelmekkel kezeltem a dolgot, végiggondoltam, hogy lehetett volna több, jobb, felfejthetőbb, stb... De ilyen típus vagyok.

*We talked with Essl award winner Dániel Bernáth following his exhibition *Optional Obligatory* at the Ural Vision Gallery, where his works from the past year and a half were displayed. Bernáth's works constantly examine the nature of visuality. His desire to experiment and his self-reflective approach bring a breath of fresh air to the Hungarian contemporary art scene.*

You're often referred to as an “abstract enfant terrible” and people say that you have an air of “punkish impertinence”. To me, however, it seems that you are a circumspect artist who is consciously building his own career. Your first solo exhibition at the Ural Vision Gallery at the beginning of April met with great interest. What kind of feelings did you have after the day of the opening?

Altogether I felt it went well. Although on such occasions I'm always a bit embarrassed because I'd like to talk to everyone but precisely because of this I can hardly talk to anyone really. I was happy about Áron Fenyvesi's opening remarks, and that many people came, and also that everyone was nice. Of course a bit later, looking back, I had mixed feelings and kept thinking about what could have been better, more, or more thorough, etc.. But that's usually how I work.

Bernáth Dániel: Au Naturel No.2 olaj, lakk, akril, 170x160 cm, 2015

Ha már punk, akkor muszáj szót ejtenünk a zenekarodról, a Demjén Hirstről. Sokszor hangsúlyozod, hogy ez egy hobbizenekar, mégis épp a napokban zajlik a mastering a hanganyagot és hamarosan megjelenik az első albumotok. Egyszer említetted, hogy szerinted a képekkel szemben mindig elvárásokat támaszt a szemlélő, neked milyen elvárásaid vannak a zenével kapcsolatban?

Ne sértsük meg a punkokat, mi nem punk zenét játszunk, hanem simán csak szart (egyszerűt, olyat, amelyet tudunk). Vagyis talán leginkább az art-punk attitűd, performatív garázs vonal az, ami közel áll hozzánk. Jelenleg a második albumunk készül. Ami a képek és a zene viszonyát illeti, szerintem a képzőművészet egy magányos műfaj, egy zenekar meg csapatjáték. A zenében olyan dolgokat próbálok kiélni, amiket képzőművészként nem tudok.

„Rengeteg tévút volt, van és lesz is, de ezek ugyanolyan fontosak számomra, mint maga a heuréka-élmény.”

Amíg festés közben leginkább filozófiai és vizuális problémák kötnek le, itt ezektől elszabadulhatok és egy pillanatra egy állat szintjére kerülhetek, és a srácok a legjobbat hozzák ki belőlem ezen a téren.

Igazán megkapó az Auróra képek kapcsán megfogalmazott gondolatod, hogy a fények halványulásával a képek maguk is szinte felszívódnak az esti szürkületben és egyfajta „önironikus” reflexióba kerülnek a fehér fallal. Tekinthes-e az Auróra sorozat egy korszak lezárásának?

Bizonyos értelemben igen. Ez a sorozat egy folyamatos redukáló gesztuson alapszik, így lezárja azt. De magát ezt a keretszerkezetet még nem érzem teljesen kiaknázottnak. Szeretném ezt több irányba is elvinni, amíg a koncepció vagy a tematika engedi.

Hogyan vezetett az út Bukta Imre osztályából az absztrahálás lépcsőin át az organikus keretekig?

Az egyetemi éveket jórészt kísérletezéssel töltöttem, sokszor nem is születtek ezekből a folyamatokból komoly munkák, de ezek nyomán már könnyebben le tudtam szelektálni magamban, mi az, ami igazán érdekel és mi, ami annyira nem.

Speaking of punk, we have to talk about your band, Demjén Hirst. You keep pointing out that it is only a hobby but right now you are working on an audio mastering of the material and your first album is due to come out soon. You explained once that the spectator always has some expectation of pictures – what kind of expectations do you have of music?

Let's not insult the punks! The music that we play is not punk but outright crap (or just simple, whatever we are capable of playing). That is to say, what's closest to us is probably an art-punk attitude, a performative garage kind of style. Right now we're working on our second album. As to the relationship between pictures and music, I think visual art is a solitary genre, while a band is a team game. In music I try to express things that as a visual artist I can't. While during painting I am concerned mostly by philosophical and visual problems, in music I can get away from them and become animal, and the boys bring out the best of me in this respect.

Your thoughts on the Aurora pictures are really captivating, that with the dimming of the lights the pictures themselves almost vanish in the twilight and develop a kind self-ironic reflexive relationship with the white wall. Would you say the Aurora sequence is the closure of an era?

In a sense, yes. This sequence is based on gesture of constant reduction, so it is a sort of closing down. But I don't think this framework structure has been completely explored yet. I would like to take it further in several directions, as far as the concept or the theme allow it.

How did you end up, coming from Imre Bukta's class and going through abstracting stages, at organic frames?

I spent my university years mostly with experimentation, often without any serious work as a result, but it helped me clarify for myself what really interests me and what doesn't. There were, there are, and there will be many false starts but they are as important for me as the "eureka experience". As a matter of fact, abstract as a stylistic form has never interested me much, rather it is abstraction as a gesture that intrigued me. I can't even imagine a more abstract thing than someone in the 21st century grabbing a brush and applying some material on a surface. For me this is a very strange act. Creating a totally improbable situation, creating objects... weird. But it made me realize that that's exactly the circumstance that I'm interested in.

Bernáth Dániel: Magányűjtemény (alkalmi installáció), sárga 2012

Bernáth Dániel: Rozsaszín: lmg_02, vászon, széldezska akril, 100x110 cm 2015, a művész és az Ural Vision Gallery galéria engedélyével

Rengeteg tévút volt, van és lesz is, de ezek ugyanolyan fontosak számomra, mint maga a heuréka-élmény. Igazából az „absztrakt” mint formanyelv úgy igazán sosem foglalkoztatott, sokkal inkább az absztrahálás, mint gesztus érdekelt. Nem is tudok elvontabb dolgot elképzelni, mint hogy valaki ma, a 21. században ecsetet fog és anyagot ken egy felületre. Nekem ez mindig egy nagyon furcsa tett.

„...az itt található motívumok sokkal inkább közel állnak hozzám, mint amiket egy urbánus környezetben észreveszek. Sok szín, kevesebb derékszög, más formák, lassabb idő.”

Teljesen valóság nélküli helyzetet teremteni, tárgyakat létrehozni...Fura. De ennek nyomán arra ébredtem rá, hogy engem ez a körülmény érdekel igazán. Hogy konstruáljuk meg fejben, és a kezünkkel. A kép témája a kép maga. Ennek a típusú gondolkodásnak és döntésnek lett a mellékhatása ez a formanyelv. Ami az organikus kereteket illeti, a diplomaévem alatt sok olyan munkát csináltam, aminek a koncepciója az volt, hogy nem érintem meg a vásznat, és csak a körülményekre (rugalmasság, festéksűrűség, gravitáció, stb.)

How we construct it in our head and with our hands. The theme of the picture is the picture itself. This expressive form is the side effect of such kind of thinking and decisions.

As to the organic frames, during my final year at university I made many works with the concept of not touching the canvas and relying only on the circumstances (flexibility, paint density, gravity, etc.) to make the painting.

After I'd had enough of that I went to our small country house in the Mátra hills with the intention of doing whatever captivates me first in terms of theme. I had no money to buy proper wooden frames, so these wooden planks came in handy. That's sort of what I was looking for anyhow those days, so the two things coincided. "A poor man cooks with water", as the Hungarian proverb goes.

You're spending more and more time in the Mátra. The vibrant, unpredictable, loud

hagyatkozva hoztam létre képet. Ezt megelégedve elmentem a kis hétfégi házukba, a Mátrába, azzal a szándékkal, hogy ami elsőnek megfogtémában, abba belevágok. Pénzem sem volt normális fakteret, ezért ezek a széldeszkek kapóra jöttek. Akkoriban pont valami ilyesmit kerestem, így a kellemes és a hasznos egybeesett. Szegény ember vízzel főz.

Egyre gyakrabban tűnsz el a Mátrában. Vibráló, kiszámíthatatlan zajos pesti forgatag vagy nyugodt, izolált, lassú vidéki hétköznapok? Hol érzed igazán otthon magad az alkotáshoz?

Párhuzamosan dolgozom Pesten a szobámban és már egy ideje a Mátrában is a hétfégi házukban. Szeretem ezt a helyet, igazán aranyos kis egyutcás falu, kedves, figyelmes emberekkel, jó levegővel, kellemesen ívelő dombokkal, szép tájjal. Van terem alkotni. Nagyon inspiráló hely. Azt hiszem, itt sokkal szabadabban tudok gondolkodni. Ha nem a képesdivel foglalkozom, akkor különböző ötletekkel szórakoztatom magam a ház körül és a kertben. Amikor ott vagyok, mindennap megoldok egy esztétikai és egy praktikai problémát a telken. Városi gyerekként egészen kalandosak a hétköznapok is egy kis faluban. Ki szerettem volna próbálni magamat, hogy bírom az egyedüllétet, milyen is vagyok mások nélkül, visszatérni az alapproblémákhoz. Persze, amikor elfogyott a rendszer a házban, azért kihívtam a vízszelést (aki egy falu esetében természetesen mindig a szomszéd), mielőtt még nagyobb kárt csinálnék.

Tehát a Mátrában látod önmagad?

Valamiért azt érzem, hogy az itt található motívumok sokkal inkább közel állnak hozzám, mint amiket egy urbánus környezetben észreveszek. Sok szín, kevesebb derékszög, más formák, lassabb idő. Szeretném itt folytatni azt, amit az elmúlt egy évben elkezdtem, de a pesti lét is hiányzik sokszor, bár egyre kevesebb dolog köt oda. Rengeteg lehetőséget látok még ebben az organikus keret projektben. Több médium bevonását is tervezem, vannak már egészen konkrét kép- és munkatervék. Egy olyan önkifejezési formára törekszem, amelyben elvékonyodik a köztem és a „művész szerep” közötti határvonal. Talán ezen a helyen ez lehetséges, szeretnék is itt egy színvonalas művésztelepet létrehozni.

buzz of Budapest or the calm, isolated and slow days in the countryside? Where do you feel at home most for doing your art?

I work both in my room in Pest and for some time now in the Mátra as well, in our country house. I like this place, it's a quaint little village with one street, with nice, caring people, fresh air, pleasantly curving hills and a beautiful landscape. There is space to create. It's a very inspiring place. I guess I can think here more freely. If it's not the picture stuff that I'm doing, then I keep myself entertained with different ideas around the house or in the garden. When I'm there every day I solve some aesthetic problem and a practical one in the yard. If you're a city boy, then each day can be an adventure in a small village. I wanted to try myself, how I can tolerate being alone, what I'm like without others, to return to the fundamental issues. Of course when the pipe system froze in the house, I called a plumber (that happens to be your neighbour, if you're in a village) before causing more damage.

Can we then say that you see yourself better in the Mátra?

For whatever reason I feel that the motifs here are closer to me than those I notice in an urban environment. A lot of colours, fewer right angles, different forms, slower time. I'd like to continue here what I started in the past year but I often miss being in Budapest, even though there are fewer and fewer ties to the city. I see plenty of further opportunities in this organic frame project. I am planning to involve more mediums, there are some very concrete plans for pictures and works. I am trying to find a form of expression in which the border between me and the "artist role" is less clearly delineated. Maybe it's possible in this place, and I am also thinking of establishing a good artists' colony here.